

Láska z mramoru (Severus a Harry - tragické)

Kamenná tvár anjela z bieleho mramoru a tvár navždy vrytá do jeho srdca. To jediné po nej zostalo, keď stál nad jej hrobom s ročným dieťaťom v náručí a spomínal na spoločné chvíle, ktoré im život doprial.

"Je mi veľmi ľúto, Laura, že nikdy nespoznáš svoju matku," prihovárал sa dieťaťu, ktoré so živým záujmom sledovalo dianie okolo seba. Nebolo toho však moc čo sledovať, pretože v túto skorú rannú hodinu zival cintorín prázdnotou a spoločnosť im robili len mĺkve pamiatky na tých, ktorých sviece života už zhasli.

"Bola úžasná, vieš o tom? Samozrejme, že vieš. Si jej veľmi podobná a som si istý, že budeš rovnako krásna a múdra ako ona," presvedčoval ju a ona sa v odpoveď na jeho slová radostne zasmiala. "Áno, tvoja mama by ťa toho toľko naučila..." povzdychol si a položil ju na zem.

Laura vykročila na neistých nôžkach, pridŕžajúc sa jeho ruky, smerom k matkinmu hrobu. So smútkom v očiach muž sledoval, ako trhá jemný biely kvietok, jeden z tých, ktorými bola pokrytá mohyla jeho milovanej.

"Pozri na ňu, Hermiona. Naša dcéra rastie ako z vody...Kiež by si tu bola s nami," zamumlal a zachytil Lauru tesne predtým, než spadla na zem.

"Spomínaš si, ako som sa tváril, keď si mi povedala, že budeme mať dieťa?" spýtal sa usmievavej ženy na fotke umiestnenej na soche anjela, ktorý strážil jej pokoj, tak ako kedysi ona ako strážny strážila ten jeho.

"Viem, nereagoval som práve nadšene, ale... bolo to pre mňa také nové. Nikdy som ani len vo sne nedúfal v lásku, tobôž vo vlastné deti... ale teraz s Laurou... vy dve ste tým najväčším šťastím v mojom živote," na chvíľku sa odmlčal a vzal dievčatko späť do náručia.

"Prečo, pre Merlina? Prečo si nás tu nechala samých?" spýtal sa zúfalo a z oka sa mu vykotúľala osamelá slaná slza.

Nechal ju voľne stekať po líci, kým na tvári neucítil drobné teplé rúčky svojej dcéry. Pozrel do hnedých očí, ktoré boli tak ako jeho vlastné naplnené hlbokým smútkom. Laura cítila jeho zármutok, aj jej mama chýbala. Unavene položila svoju detskú hlávku, posiatu drobnými kučierkami na jeho rameno.

Natiahol ruku a nežne ju pohladkal

"Aj tebe chýba, viem. Nedokážem ti ju nahradiť, ale... urobím všetko, aby si mala pekné detstvo a život, aký si zaslúžiš. Ona by to tak tiež chcela, veľmi ťa milovala, moja maličká," tíšil ju a o chvíľu jej viečka oťaželi a ona zaspala pokojným spánkom v bezpečnom prístave, v náručí svojho otca.

"Čo tu robíš tak skoro, Severus?" spýtal sa mužský hlas za jeho chrbtom.

"Laura sa zobudila veľmi skoro. Myslel som, že menšia prechádzka a čerstvý vzduch by ju mohli ešte na chvíľu uspať," odpovedal bez toho, aby sa obzrel. Dobré vedel, kto chodí denne na cintorín tak ako on.

Harry pristúpil k vedľajšiemu hrobu so sochou matky s dieťaťom. Vyhodil staré kvety z vázy a vložil do nej čerstvú bielu ružu spolu s kyticou lúčnych kvetov.

"Spite sladko, moji anjeli. Lúbim vás," zašepkal a až potom podišiel k staršiemu čiernovlasému mužovi.

"Zdá sa, že tvoj zámer vyšiel," poznamenal ukazujúc na dieťa schúlené v jeho náručí.

"Samozrejme, alebo si zabudol, že ja vždy viem, čo robím, Potter?" spýtal sa ho so svojim typickým úškrnom, ale nie preto, aby Harryho urazil, lež aby odľahčil situáciu. So vzájomnými urážkami prestali už veľmi dávno, ešte prv než sa obaja oženili.

Snáď to tak osud chcel, že spoločná tragédia ich ešte viac zblížila a z nich sa stali priatelia.

"Vrátiš sa do školy?" spýtal sa Harry svojho staršieho kolegu cestou z cintorína, no ten len pokrútil hlavou.

"Kým nebude Laura väčšia, nevrátim sa. Hravo to tam bezo mňa zvládnete."

"Nie som si tým taký istý. Odkedy Ginny..." zvyšok vety mu uviazol v hrdle. "No jednoducho... neviem, či ešte chcem učiť. Mám pocit, akoby tu na mňa všetko padalo a ja... možno by som mal na nejaký čas odísť," dokončil Harry, ktorý v súčasnej dobe vyučoval v Bradaviciach Obranu proti čiernej mágii.

Severus len mlčal. Veľmi dobre vedel, ako sa Harry cíti. Sám by sa tomu poddal, ale na rozdiel od Harryho, jeho dcéra je stále s ním a potrebuje ho. Harry však pri tom nešťastí pred mesiacom prišiel nielen o Ginny, ale aj o ich nenarodené dievčatko.

Bol to vtedy hrozný deň. Ginny s Hermionou, obe pracujúce na ministerstve, chystali v práci rozlúčkový večierok pri príležitosti Ginninho odchodu na materskú dovolenku. Bola v siedmom mesiaci a všetko bolo tak, ako malo byť. Ona i Harry sa už svojho prvorodeného potomka nevedeli dočkať.

Severus a Harry, obaja učelia v Bradaviciach, sa na večierok mali premiestniť hneď po skončení popoludňajšieho vyučovania. Ešte však ani len neopustili školu, keď si ich dal Albus zavolať a oznámil im, že na ministerstve došlo k výbuchu z dosiaľ neznámych príčin a ich ženy... Hermione zomrela okamžite, no Ginny ešte niekoľko hodín potom bojovala o život u sv. Munga. Napriek všetkej snahe liečiteľov jej však nebolo pomoci a aj Harryho posledná iskierka nádeje pohasla. Azda to bola náhoda či osud, že v ten deň Severus trval na tom, že malá Laura zostane doma, pretože bola nachladnutá, no len vďaka nej sa Severus po smrti ženy, ktorá ho znova vrátila do života, neuchýlil k nejakému nerozvážnemu činu.

"Som si istý, že ak by si sa rozhodol odísť, Albus to pochopí. Navyše, neodídeš navždy," povedal po chvíli Severus, podporujúc jeho rozhodnutie.

"Ako si môžeš byť taký istý?" zaujímal sa mladý muž po jeho pravici.

"V živote ma nestretne také šťastie, aby som sa ťa konečne zbavil, Potter. Niekedy si totiž vážne horší než osina v zadku," uškrnul sa Severus a s úľavou si všimol, že Harry pookríal a tiež sa trochu usmial.

"Navyše, Laura potrebuje krstného otca, ktorý by ju občas priučil aj nejakým nezmyslom. To predsa nie je nič pre jej dokonalého otca," odfrkol si a v tom momente sa Harry pri spojení "dokonalý otec" nahlas rozosmial.

"Bolo na čase," skonštatoval Severus skôr sám pre seba a jeho tmavé oči sa stretli s Harryho smaragdovými.

"Prečo ony, Severus?" spýtal sa opäť smutný Harry a zabľúdil pohľadom k miestu, kde odpočívali ich lásky.

"Smrť si nevyberá a pokiaľ ide o nás dvoch, zrejme nám nie je súdené vychutnávať si šťastie na dlho. Je to náš úděl a my s tým musíme žiť," odpovedal chmúrnym hlasom Severus a ďalej kráčali mlčky, kým došli na rázcestie.

"Večer sa zastavím," oznámil Harry a smeroval k vlastnému domu na konci ulice, ktorou kráčali. Severus sa vydal opačným smerom.

Malá Laura na chvíľu otvorila svoje oči, keď ju uložil do postelky, ale upokojujúci pohľad a dotyk otca stačil k tomu, aby sa cítila bezpečne a milovaná a tak znovu zaspala.

"Teba mi nik nevezme, nikdy!" sľúbil šeptom a ešte dlho na ňu hľadel, kým napokon vyšiel z detskej izby a pustil sa do prípravy potrebných lektvarov.